

[Aldt.]

kvens heraf give dem en saadan Støtte, at de i det væsentlige faar tilsvarende Forhold at arbejde under, som Statens Seminarier har.

Det forekommer mig, at den store Mangel, vi har paa Lærere og Lærerinder, paa meget kraftig Maade understreger dette Forhold, men selv om dette Forslag tages med i Betragtning, synes der at mangle en Del endnu. Den Velvilje over for Spørgsmaalet, som kom frem i den højtærede Ministers Forelæggelsestale forleden, viser sig, naar man læser Lovforslaget igennem, at have faaet et noget magrere kontant Udtryk, end man kunde have forventet. Der mangler i alt Fald en hel Del i, at de Ønsker, man fra Seminariernes Side har fremsat, bliver opfyldt, og jeg maa tilstaa, at disse Ønsker forekommer mig at være baade rimelige og rigtige, hvis man vil se Spørgsmaalet ud fra, hvad der er den danske Skoles og det danske Folks Tarv. I § 1, Stk. 2, er saaledes Pedellerne faldet ud, men læser man videre, optræder Pedellerne i Stk. 7, hvilket lader ane, at de paa et vist Tidspunkt ogsaa har været med i § 1, Stk. 2, hvor vi fra vor Side igen kunde ønske dem indsat.

Forslaget synes, som det ogsaa tidligere er nævnt, at give 70 000—80 000 Kr. mindre end det, som er ønsket fra Seminariernes Side, og mindre, end det efter vor Mening vilde være rimeligt at yde disse betydningsfulde Skoler. En Sum paa 70 000—80 000 Kr. kan jo ikke vælte Statens Økonomi. Staten overtager Lærernes Alderstilling, men Staten burde yde et fire Femtedels Tilskud baade for Lønninger og for Driftsudgifter. Det synes baade at være paakrævet og rimeligt, og det vil i det væsentlige svare til den tidligere to Trediedels Godtgørelse. I § 1, Stk. 4, om Driftstilskudet, burde der have været en Linie mere i de opsatte Regler, saalydende: 80 pCt., naar Udgifterne overstiger 30 000 Kr. — som de jo for Tiden i mange Tilfælde gør. Tilskuddene til Seminarierne er ens, enten de har 4 eller 7 Klasser. Til de Seminarier, der har Dobbeltklasser, bør der gives et Tilskud, som svarer til Udgifterne ved dem. Læser man Lovforslagets Bemærkninger, saa anerkendes det ogsaa, at de private Seminarier burde have mere efter den nye Seminarierlov. De er altsaa i Bagskud, om man kan sige det saadan.

Endelig forekommer det mig ogsaa at være meget ønskeligt, at den Sum, der staaar til Raadighed for Undervisningsministeren til særlige Tilskud til enkelte Seminarier,

bliver væsentlig højere end de foreslaaede 20 000 Kr. Hvad faar man i Dag for 20 000 Kr.? Skal der gennem denne Post ydes nogen virkelig Hjælp til de enkelte Seminarier paa det ene eller det andet Omraade, saa er i alle Tilfælde de 60 000 Kr., som Seminarierne har sat som deres Ønske, det mindste Tal, der bør sættes.

Det er mit Haab, at det Udvalg, der skal behandle Forslaget, vil vise det stor Velvilje og til Bunds vil forstaa den store Betydning, en god Løsning af de private Seminarieres økonomiske Forhold vil have, ikke blot for Seminarierne, men for vor Skole som Helhed og dermed for det danske Folk. Jeg kan tilsige min Gruppes velvillige Støtte til Forslagets eller om muligt et forbedret Forslags Gennemførelse.

Søren Olesen: Fra mit Partis Side er vi altid Tilhængere af, at det private Initiativ stilles lige med det offentlige, og at private Institutioner faar samme Vilkaar som de af samme Art, der oprettes af Staten. Vi indrømmer, at dette Lovforslag om forøget Statstilskud til Privatseminarierne betyder en Forbedring af disses Kaar, men vi synes, at man i Stedet for de ret udviklede Tilskudsregler burde gaa over til en fuld Ligestilling med Statsseminarierne. Det er jo anerkendt fra alle Sider, at Privatseminariernes Arbejde og Indsats fuldt ud er paa Højde med Statsseminariernes. Naar man alligevel ikke stiller dem lige med disse, maa det enten bunde i, at man mener, at de private administreres billigere end Statens og derfor kan nøjes med et mindre Tilskud — og det er maaske ogsaa Tilfældet —, eller ogsaa er man bange for, at det kunde give Anledning til personlig Fortjeneste for Ejerne af Privatseminarierne. Nu er de fleste Privatseminarier imidlertid selvejende Institutioner, saa jeg mener ikke, der er Fare for Misbrug ved en eventuel Ligestilling af de to Seminarieformer.

De to ærede Medlemmer Hr. Arnth Jensen og Hr. A. M. Hansen talte i nogen Maade ud fra samme Betragtning om højere Elevunderstøttelse til Privatseminarierne, og det er en Udvej at afhjælpe Uligheden paa den Maade, men derved bliver Statens Udgifter jo ogsaa større, og jeg mener derfor, at det vilde være meget lettere at stille de to Seminarieformer paa fuldstændig lige Fod i økonomisk Henseende. Saa behøvede man ikke at give de forøgede Elevtilskud til Privatseminarierne. Jeg vil derfor se med Glæde paa, om det Udvalg, som nok bliver nedsat, kunde opnaa Enighed i den Retning, og vil i øvrigt gerne tilsige Lovforslaget velvillig Støtte.